

Geoffrey Chaucer

Un sac de riales

GEOFFREY CHAUCER (1340?-1400) va ser l'escriptor anglès més brillant de l'Edat Mitjana. Vinculat des de jove a la família reial, va lluitar a la guerra dels Cent Anys (1340-1453), que va enfrontar Anglaterra amb França, i va portar a terme tot un seguit de missions diplomàtiques al servei d'Eduard III. Com a recompensa, Chaucer va rebre diverses prebendes que li van permetre consagrar-se a la seva autèntica vocació: la literatura.

L'obra mestra de Chaucer són els Contes de Canterbury, un llibre que va començar a escriure el 1387 i que la mort li va impedir d'acabar. Es tracta d'una recopilació de relats enllaçats per una història marc: la d'una trentena de pelegrins de condició molt diversa que decideixen acompanyar el seu viatge a la catedral de Canterbury narrant-se històries. Sembla que Chaucer pretenia escriure cent vint contes, tots ells en versos apariatats, però quan va morir només n'havia acabat vint-i-quatre. Amb tot, la varietat del conjunt és sorprenent i admirable, perquè a l'obra s'alternen la comicitat amb moments de gran patetisme, els contes cultes amb els populars, el to moralista amb el líric i la parla col·loquial del poble amb l'exquisidesa de la poesia cortesana. Ara bé, en tots els gèneres i tons, Chaucer revela la mateixa desitosa narrativa i un gran domini en la caracterització dels personatges i en l'ús del llenguatge literari.

Per a la present antologia, hem seleccionat el conte que un moliner groguer relata per escarnir un fuster colèric que l'acompanya en el pelegrinatge. Considerat per la crítica com un dels més divertits de tota la literatura anglesa, l'oferim en una acurada adaptació en prosa de G. McCaughrean i Gabriel Sánchez Casas, que salven les dificultats pròpies dels textos medievals mantenint plenament viva la frescor pròpia de l'estil de Chaucer.

A Osney Mead, molt a prop d'Oxford, hi vivia l'Oswald, un fuster vell, miserable i malhumorat, que s'havia casat amb una jove preciosa que es deia Alison. Tots els homes del poble estaven enamorats de la noia, perquè tenia un cos espatarrant i era tan bonica i tan esbojarrada com un esquiroldalt d'un arbre. Com que era jove, es divertia coquetejant amb els homes: els mirava amb ulls lascius,¹ els picava l'ullet i després s'acariciava suaument els llavis. Com que la majoria de vegades només ho feia de broma, gairebé ningú a Osney Mead no es prenia seriosament les insinuacions de l'Alison. Només l'Absalom, el sagristà² del poble, havia perdut l'oremus³ i havia decidit donar de menjar al conill⁴ així que en tingués l'oportunitat.

L'Absalom havia conegut l'Alison a l'església. Va ser un diumenge, durant la missa. El sagristà bellugava l'encenser⁵

1 lasciu: sensual, luxuriós.

2 sagristà: persona que s'encarrega d'arreglar una església i de preparar totes les coses necessàries per a les cerimònies religioses.

3 perdre l'oremus: perdre el control.

4 donar de menjar al conill: expressió metafòrica vulgar que manifesta el desig que té el sagristà de fer l'amor amb la noia.

5 encenser: braseret amb tapa foradada que serveix per cremar-hi encens.